

Мило та миловаріння

Мила - це натрієві або калієві солі вищих карбонових кислот: пальмітинової, стеаринової, олеїнової, лауринової.
Мило — розчинна у воді мийна речовина; як хімічний продукт являє собою відносно складне з'єднання жирних кислот з лугами, а за своєю будовою відноситься до класу солей. Випускається в твердому стані, рідкому, а також у вигляді порошку і гранул.

Як косметичний засіб

Мило очищає шкіру, надає їй свіжість, приємний аромат, м'якість на рівні верхнього шару. Ця початкова стадія готує шкіру до впливу інших косметичних засобів, а значить, підвищує їх ефективність.

Історичні відомості

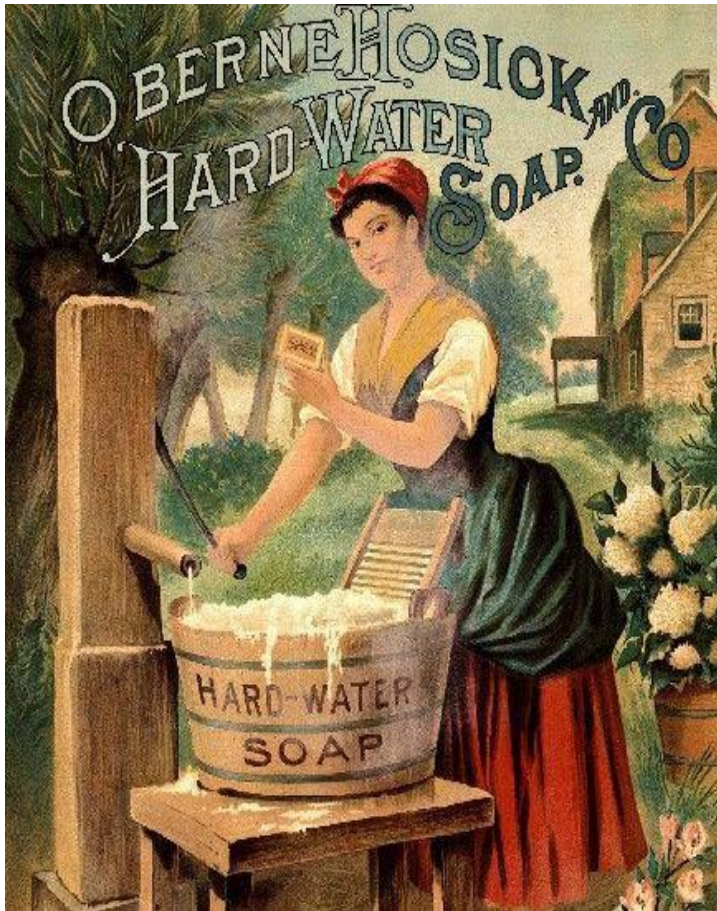
Колись для вмивання і прання люди використовували лише воду. Пізніше вони стали додавати у воду золу, а потім і вапно, в результаті чого і винайшли *мило*.

За існуючими даними, мило виготовлялося ще в стародавньому Шумері та Вавилоні (приблизно 2800 років до н. е.), а Єгипетський папірус свідчить про те, що єгиптяни регулярно милися за допомогою мила.

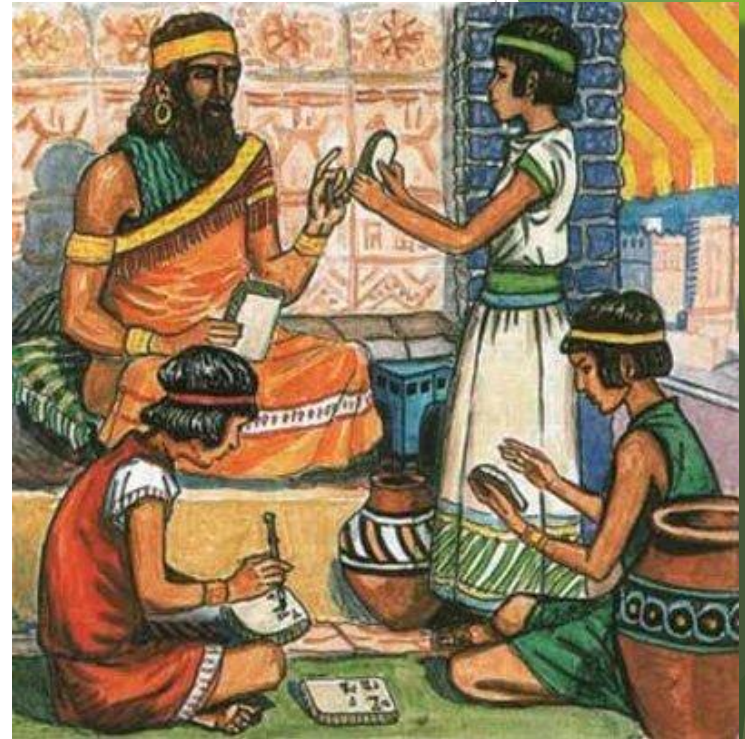
Одна з легенд пов'язує появу мила і навіть слова "soap" з горою Sapo, на якій в Стародавньому Римі спалювали туші принесених в жертву тварин.

Жир тварин, який виділявся під час спалювання такої жертви, накопичувався та змішувався з попелом вогнищ (як природний луг), а потім змивався дощами в річку, в результаті чого вода починала пінитися і добре змивати весь бруд з тканини. Саме тоді помітили той факт, що завдяки цій суміші, одяг почав пратися набагато легше.

Створення милоподібної напіврідкої речовини "сапо" дало можливість жінкам використати її не лише для прання, але й для косметичних цілей: укладки волосся, фарбування. Проте ефект не був довготривалим, оскільки при попаданні на цю суміш води, утворювалася густа піна і фарба легко змивалась.

Пізніше римляни стали використовувати для варіння жири та природну соду, без золи. Таку суміш змішували і тримали на вогні до повного випаровування води, в результаті чого виходили тверді шматки мила. Але мило виявилось таке жорстке, що його використовували тільки для прання.

Відкриття мила, як гігієнічного засобу, приписується знаменитому античному лікарю Галену, який жив у II століття нашої ери. Та після падіння Римської імперії, культура вмивання таким засобом була надовго втрачена. Лише в XIII столітті це ремесло відновилося завдяки аптекарям Франції та Англії, які виготовляли його лише для знатних сімей.

Випускати тверде мило стали у 1424 році в Італії. Проте жири з'єднували не з золою, як це робили римляни, а з природною кальцинованою содою, яку добували з озер. До складу такого мила включали: сало з яловичини, баранини, свинини, кістяний та китовий жир, відходи жирів різних виробництв. Додавали і рослинні масла – льняне, оливкове, мигдальне, кунжутове, кокосове і пальмове.

Технологія виготовлення

Мило виготовляють кип'ятінням у воді жирів разом з такими лугами, як гідроксид натрію (каустична сода) і гідроксид калію. Жири виділяють з продуктів рослинного походження (бавовникова, пальмова або соєва олії), також тваринних продуктів, наприклад з свинячого сала, яловичого чи баранячого жиру або риб'ячого жиру .

При кип'ятінні жирів разом з лугами утворюється гліцерин і солі жирних кислот (мило).

Натрієві мила більш густі і, як правило, тверді; калійні мила більш м'які, або взагалі рідкі.

Туалетне мило відрізняється від господарського наявністю добавок: барвників, запашних речовин, антисептиків тощо.

Миловаріння

Інгредієнти

- ▶ Мильна основа або дитяче мило.
- ▶ Базові масла для миловаріння (Будь-яке масло без різкого запаху)
- ▶ Ефірні олії
- ▶ Барвники
- ▶ Посуд для парової лазні
- ▶ Формочки для миловаріння

1. Потрібно порізати мильну основу на кубики (для кращої розчинності).

2. Розтопити подрібнену мильну основу на водяній бані або за допомогою мікрохвильової печі.

3. Додати косметичні масла та ароматизатори
(за бажанням).

4. Додати барвник.

а)

б)

5. Вилити у формочки та поставити застигати.

minaeffa.com